

ясно, съ тѣзи думи Небесниятъ наставникъ, като че казва на синоветъ чловѣчески: О, мое създание! Ти страдаешъ; твойтъ кратковременъ животъ е заобиколенъ съсъ мжки и горести; но ти не мислешъ, че на всичкитъ твои скърби причина си ти самъ, защото си отблъсналъ далечъ отъ себе си любовта и съгласието. Но, ако искашъ да си увеличишъ състоянието и да си преминешъ животътъ благополучно, то имай любовъ и имай съгласие: защото азъ съмъ любовъ и съгласие, а безъ мене ти нищо добро за себе си не можешъ да извършишъ. И отъ истина: ако хвърлимъ единъ макаръ и повърхностенъ погледъ върху историята на чловѣческитъ събития, то ний ще видимъ, че всичко, щото чловѣчеството е извършило за своето благоденствие, си има основанието на любовта и съгласието. Отъ неж ся научавали, че чловѣкъ въ предисторически времена е преминувалъ животъ, който освенъ дарътъ на словото съ нищо друго не го е отличавалъ отъ прочиитъ животни. Той живѣялъ помежду горитъ и планинитъ; кривалъ се изъ пещеритъ и си добивалъ препитанието, тѣй както го добиватъ и до сега всичкитъ безсловесни животни. Но какво го е подбудило да ся оттегли отъ това скотско състояние, да тръгне въ пжтътъ на развитието, да си устрои жилища, да ся намѣсти въ села, градища, да основе царства и държави, да си нареди закони и правила, по които да ся управлява и да достигне тая точка на развитието, която днесъ имаме? Азъ казвамъ — любовта и съгласието. Любовта, този божественъ даръ, първоначално се открива въ чловѣка, въ неговото естествено чувство за самосъхранение, т. е. въ любовта къмъ самага себе. Отъ тука, като отъ нѣкой источникъ на свѣтлина, захваща да ся развива и да прѣска наоколо си лжчи, които най-